

[Klaud Jespersen.]

— hvis statistikken ellers er rigtig — at reallønsniveauet er faldende.

Jeg må nok sige, at når statsministeren siger, at både venstres og socialdemokratiets planer trækker præcis samme vej, så falder vistnok noget af hr. Kjeld Olesens forargelse over, at vi ikke kunne tage dette spændingsmoment som noget overordentlig alvorligt. Man vil nemlig på begge måder, via begge planer, begrænse lønmodtagernes købekraft, og det er vi absolut imod. Man kan ikke forlange, selv i en sen time — uanset at jeg anerkender Alvoren i situationen — at vi skal tage alvorligt på vendingen fra statsministerens side: „vi ødelægger ikke de automatiske dyrtidstillæg, vi ødelægger ikke pristalsreguleringen, men vi anser det for nødvendigt med indgreb mod dyrtidsordningen med henblik på, at beløbene kommer til senere udbetaling“. Ja, det tør nok antydes. De 40 øre, jeg talte om, kommer til udbetaling for en arbejder på 18½ år, hvis ikke der sker forandringer — det gør der — i år 2025. Så kan man selvfølgelig godt forklare, at det ikke er noget, vi skal tage alvorligt, det er bare et midlertidigt, forbigående fænomen, som kommer til at berøre hele dyrtidsreguleringen og den enkelte arbejders situation.

Jeg synes, det er en tragedie, at hr. Kjeld Olesen og socialdemokratiet gang på gang vender tilbage til de samme ting og søger at dramatisere, hvad det er, de gør, og forklare, at nu redder de igen landet. Jeg dokumenterer, at det var aldeles ikke tilfældet, og så forstår jeg da godt, at man i sin fattigdom eller for at slippe uden om at besvare spørgsmålet om, med hvilken ret man tilsidesætter demokratiet i fagbevægelsen, hvorfor man ikke tager de spørgsmål op, og hvad årsagen er til, at man laver voldtægt imod den frie forhandlingsret, må helt til Polen for at søge at finde et angrebspunkt på kommunisterne og på mig.

Først hvad angår Polen. I 10 år havde de prisstop, og priserne steg ikke. Det kan man vist ikke ligefrem beskyldte Danmark for. Så slap man en prisstigningsbølge løs, som vi var ubetinget modstander af. Disse prisstigninger er ikke gennemført, fordi folk protesterede. Det vil sige, regeringen bøjede sig og trak kravene om prisforhøjelserne tilbage, for det var forkerte krav. Endelig er

hverken Polen eller noget andet socialistisk land et skabelonland for de danske kommunister. Vi accepterer ingen model, vi er os selv, men vi ønsker at have et godt forhold til alle progressive, hvad enten det er italienske eller andre kommunister over hele verden. Man kan godt spare sig de små julelege, selv om det er sent på sæsonen. Altså ingen skabeloner for vores vedkommende og ingen svar på de direkte spørgsmål for hr. Kjeld Olesens vedkommende.

Jeg synes faktisk, det er en tragedie, og det var årsagen til, at jeg kort nævnte, at vi har peget på helt andre muligheder og sagt: I burde tage det forlig af bordet. Jeg skal prøve at sammenfatte det overordentlig kort.

Vi peger på indgreb over for værdistigningerne på jord og fast ejendom — jeg dokumenterede, hvor meget det var. Vi er også indstillet på — og det kommer i morgen i vores forslag til folketingsbeslutning — at man ikke alene må annullere indkøbet af de kampfly, der er indkøbt under falske forudsætninger, fordi man regnede med, at det ville betyde mere arbejde, men man bør også interessere sig for, når landet mangler penge, om ikke vi har brug for en millionærskat, der rammer formuer og rammer indtægter over 500.000 kr. Endvidere har vi også i forslaget til folketingsbeslutning trukket linjer op for, hvordan man via en sænkning i bankernes andel af marginalrenten kunne opnå 33 pct. mere. Alt dette ligger fra vores side som konkrete alternativer, samtidig med at vi foreslår en række institutioner sat i gang, som vi har brug for, omfattende arbejder m.v. Men tilsyneladende har både regeringen og socialdemokratiet kun interesseret sig for udgiftssiden.

Vi er nok nødsaget til at tage lidt historie her til allersidst. Socialdemokratiets ordfører har ved hver eneste lejlighed, og det vil stort set sige hver anden måned siden begyndelsen af 1974, erklæret, at det antagelig nok ville hjælpe, om man var realist. Det ville hjælpe, dengang man opkrævede tvangsopsparingen, sagde man i sin argumentation. Senere sagde man, det ville hjælpe, når man udbetalte tvangsopsparingen. Det ville hjælpe, da man forhøjede priserne. Senere sagde man, det ville hjælpe, når man sænkede dem. Det ville hjælpe, når man forhøjede momsen eller afgifterne. Senere sagde man, det ville